

„Miten teosofin tulee elää?“

Otteita Pekka Ervastian esitelmästä Helatorstaina Teosofein huoneustolla.

»Viittaahan Teosofinen maailman katsomus kaikkiin uskontoihin, kaikkein jalompain ihmisten oppeihin, mutta teosofiaa moititaan siitä, että se ei ole käytännöllistä. »Kristityt» sanovat puhellessaan teosofein kanssa: »Me kristityt uskomme, että ihminen omalla voimallaan ei mitään voi ja te teosofit päinvastoin opetatte että juuri ihmiset itse, omalla voimallaan voivat pelastaa itsensä. Kuinka te siis pelastatte?»

Toinen moite teosofeja vastaan tulee materialististen sosialistien taholta. He sanovat: »Te teosofit opetatte kaikkein ihmisten veljeyttä, kuinka te nykyisen järjestelmän aikana voitte ainoastaan sitä opettaa, olosuhteethan on ensin muutettava.»

Tällä tavalla vastustajamme meitä moittivat. Mutta aikain viisaus opettaa meille, että vastustajista juuri on meille siunausta. Moittijat tuovat aina huonot puolet esille moittivastaan, ja niin ollen se, jota moititaan voi ottaa siitä oppiakseen, jota vastoin ystävät pitävät kyllä huolen hyvistä puolista, mutta voivat imarrella virheitä. Ehkä nuo teosofian moittijat kyllä erehtyvät, väittäessään meitä vastaan, mutta ottakaamme heistäkin oppiaksemme. Meidän on siis vastattava kysymykseen kuinka teosofin tulee elää. Meiltä vaaditaan käytännöllisyyttä.

Teosofia on maailman katsomus, se on valo joka on tullut meidän tykömme. Ennen luulimme, että ihminen tänne maailmaan on viskattu jonkun jumalan tahdosta – joka itse on kaukana meistä erillään – tai olemme ainoastaan sattumalta tänne syntyneet, materialistien mukaan jolla ei ole mitään tarkotusta. Mutta kun teosofinen valo tuli meidän sisimpäämme, silloin huomasimme, että ihminen itse on oman onnensa seppä, ihminen itse on itsensä luoja. Tämä maailma on niin viisaasti järjestetty että jos synnymme hyvänä tai pahana, niin itse olemme sen ansainneet. Me olemme jumalasta kotoisin ja jumalalliset voimat piilevät meissä, mutta matkallamme olemme vetäneet itseemme kaikkea alhaista, jota meidän on itsestämme puhdistettava. Se on elämän koulua.

Me huomaamme, että koko luontoa johtaa suuret, mahtavat lait. Mitään ei ole olemassa sattumalta, vaan kaikessa piilee tarkoitus. Kaikki se vääryys, mitä näemme maailmassa, on ihmisten itsensä korjattava, tämä on materialisteillakin selvillä, mutta kuitenkin he sanovat, että olosuhteet kasvattavat ihmisiä eikä ihmiset olosuhteita, että kunhan nyt jollain ulkonaisella keinolla, mitä pikemmin vaan muutetaan järjestelmä, niin silloin muuttuvat ihmisetkin. Syyttävät sokeasti vallassa olijat eivätkä näe elämän sisäisiä lakeja, ja siinä he erehtyvät.

Teosofia opettaa meille, että on olemassa syyn ja seurauksen tai t. s. karman laki, joka johtaa ihmisiä. »Mitä ihminen kylvää, sen hän saa niittää». Niillä kärsimyksillä, mitä kullakin meistä on, on juuret syvemmillä. Me olemme ansainneet ennen eläessämme tällaisen koulun, mutta tämä koulu meitä puolestaan opettaa. Ja me näemme, että ei ole olemassa mitään muuta kuin *yksi* keino kärsimyksien lopettamiseksi: »mitä tahdot muitten itsellesi tekvän tee se heille». Ei saa turvautua pahoihin keinoihin, sillä ne synnyttävät uusia kärsimyksiä.

Teosofia opettaa, että ihminen syntyy monta kertaa tänne elämän kouluun, ja hän kehittyy ainoastaan sen mukaan kuin hän osaa oikein valita.

Teosofinen maailman parantaminen on hidasta, mutta huolimatta siitä on se oikea. Jos vaan kaikki ihmiset omistaisivat teosofisen elämän ymmärryksen, niin totisesti ei olisi niin paljo pahaa maailmassa. Senpä tähden on se tärkeää, että teosofinen valo leviäisi.

Mitä on siis käytännöllinen teosofia? Raamatussakin sanotaan: »älkää panko kynttilää vakan alle vaan antakaa sen loistaa».

Me ihmiset olemme näkyväisiä sekä näkymättömiä olentoja. Näkyväinen on meille annettu näkymättömän palvelukseen, siis käyttäkäämme lahjojamme totuuden julistamiseksi.

Meillä on kahtalaisia velvollisuuksia: Menneisyytemme karma tuopi meille velvollisuuksia menneisyydestämme; tulevaisuus taasen asettaa positiivisia velvollisuuksia ihannetta kohti. Minkä vähemmän meillä on karmallisia velvollisuuksia, sen suuremmat ovat positiiviset velvollisuutenne. Jokainen me siis toivomme että meidän menneisyytemme karma yhä vähenisi, että voisimme uhrata *kaikki* voimamme *valon* levittämiseksi, valon jota ihmiskunta kipeästi kaipaa.

V.

(*Elämä* 1907, N:o 34, Helsingissä Maanantaina Toukokuun 13 p. 1907, s. 2, palsta 4, s. 3, palstat 1-2.)